

Arrest

nr. 214 830 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PRUDHON
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. PRUDHON verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.].

Voornaam: [A.E.]

Geboortedatum: [1973]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Benin

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 26.09.2018.

Reden van de beslissing:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Zennevallei op 27.08.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een procedure heeft ingediend om een Benins kind te erkennen die in België verblijft bij haar moeder. Hij zou tevens een relatie hebben met de moeder. Als zou blijken dat betrokkene weldegelijk de vader is van dit kind kan hij vanop de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot gezinshereniging in België indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” en van het voorzorgsbeginsel (“*principe de précaution*”). Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“EN CE QUE la décision attaquée est motivée sur base l'article 7, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980; Que la partie adverse estime que le requérant peut introduire une demande de regroupement familial à partir du poste consulaire ou diplomatique de son pays d'origine lorsqu'il remplira les conditions légales; Qu'elle considère qu'un retour vers le pays d'origine n'est pas disproportionné au regard de l'article 8 de la CEDH et ne signifie pas une rupture des liens familiaux ;

Que l'ordre de quitter le territoire mentionne également le fait qu'un retour vers le pays d'origine n'entraîne pas de préjudice grave et irréparable ;

Que cette décision a été prise en date du 27 août 2018 par le délégué du secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration.

ALORS QUE l'ordre de quitter le territoire mentionne l'existence de la procédure en reconnaissance de paternité introduite par le requérant auprès de sa commune de résidence ;

Qu'il énonce également que le requérant entretient une relation affective avec la mère de son enfant;

Qu'en effet, le requérant vit avec sa compagne, Madame [H.], en Belgique depuis plusieurs années;

Qu'un enfant est issu de leur relation : [H.C.M.], née le 4 janvier 2018 à Halle;

Que le requérant a introduit une procédure pour faire établir sa paternité à l'égard de son enfant auprès de la commune de Beersel et s'est vu délivrer un accusé de réception seulement en date du 6 juillet 2018 car il a eu des difficultés à obtenir un document d'identité (pièce 2);

Que le requérant et sa compagne ont été auditionnés par la police en date du 27 août 2018 dans le cadre de la procédure de reconnaissance de paternité (pièces 3 et 4);

Que le requérant s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire par la partie adverse le jour de son audition à la police ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme, dans l'affaire Conka - arrêt rendu à Strasbourg le 5 février 2002 - a sanctionné la Belgique car dans cette affaire la famille Conka avait reçu une convocation écrite l'invitant à se rendre au commissariat de Police de Gand, en vue de compléter leur dossier relatif à leur demande d'asile ;

Qu'à son arrivée au commissariat, elle s'est vue remettre un ordre de quitter le territoire accompagné d'une décision de remise à la frontière slovaque et d'arrestation à cette fin ;

Qu'elle fut emmenée au centre fermé de transit de Steenokkerzeel;

Que la Cour européenne des droits de l'Homme a considéré que le comportement de l'administration qui cherche à donner confiance à des demandeurs d'asile en vue de les arrêter, puis de les expulser, n'est pas à l'abri de la critique au regard des principes généraux énoncés par la Convention ou impliqués par elle (paragraphe 41);

Que par analogie, la notification d'un ordre de quitter le territoire au concluant a eu lieu dans des circonstances tout-à-fait étrangère à une procédure visant à faire quitter le territoire à un étranger en séjour irrégulier en ce qu'il s'agissait d'une convocation pour «onderzoek schijnerkenning »;

Qu'en effet, Monsieur [A.] et sa compagne, qui se trouve en séjour régulier sur le territoire belge, ont reçu une convocation à la police afin d'être entendus dans le cadre de la procédure en reconnaissance de paternité ;

Que Monsieur [A.] s'est rendu confiant au poste de police car il pensait qu'il s'agissait uniquement d'une audition par rapport à sa demande de reconnaissance de sa fille ;

Que le requérant a légitimement cru qu'il s'agissait de la suite de la procédure par rapport à sa demande de reconnaissance de paternité ;

Que lors de cette convocation, l'Office des Etrangers en a profité pour délivrer un ordre de quitter le territoire au requérant;

Que dès lors, la partie adverse a violé le principe de légitime confiance que toute personne a en l'administration;

Qu'il y a lieu de souligner que la partie adverse n'a pas procédé l'arrestation et la détention du requérant;

Qu'elle semble donc reconnaître l'existence de la vie familiale du requérant en Belgique et considérer que celle-ci s'oppose à sa détention en vue de son éloignement;

Que dès lors, il est totalement contradictoire de lui délivrer un ordre de quitter le territoire ;

Qu'en effet, la partie adverse était parfaitement informée de la vie familiale du requérant sur le territoire belge;

Que la décision attaquée doit être annulée.

ALORS QUE la partie adverse ne tient pas compte de la cellule familiale de Monsieur [A.] en Belgique;

Qu'il existe donc une vie familiale réelle entre le requérant, sa compagne et leur fille ;

Que la cellule familiale du requérant est protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH);

Que cet article 8 consacre le droit au respect de la vie privée et familiale et trouve donc tout à fait à s'appliquer dans ce cas d'espèce ;

Que l'article 8 de la CEDH est libellé comme suit:

[...]

Qu'aux fins de pouvoir définir exactement ce qu'implique cet article 8 de la CEDH, il faut se référer à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg ;

Que dans certains « leading cases », la Cour de Strasbourg a clairement fait le lien entre la problématique du droit au respect de la vie familiale et celle des droits des étrangers. La Cour

européenne des droits de l'homme s'est posée la question de l'impact des décisions concernant les immigrés sur la vie familiale des personnes concernées ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme rappelle que la CEDH ne garantit pas, comme tel, le droit d'un étranger d'entrer et de rester sur le territoire d'un pays donné. Mais, même si un tel droit n'existe pas dans la Convention, et même si les Etats membres du Conseil de l'Europe ont le droit de contrôler l'entrée des étrangers sur leur territoire, des mesures d'expulsion d'un étranger peuvent affecter le droit au respect de la vie familiale, et interférer avec l'article 8 de la CEDH de manière non justifiée par l'alinéa 2 de ce dernier ;

Que c'est dans l'arrêt *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, du 27 mai 1985, que la Cour a pour la première fois réfléchi à cette question ;

Qu'il en allait de trois femmes immigrées en Grande Bretagne, qui ne jouissaient pas de la nationalité britannique, mais qui étaient en séjour légal dans ce pays. Elles avaient contracté un mariage avec des non Britanniques également, et avaient demandé aux autorités anglaises la permission pour leurs maris d'entrer et de séjourner légalement sur le territoire anglais. Une telle permission leur a été refusée, et elles se sont plaintes à la Cour de Strasbourg d'une violation de l'article 8 de la CEDH ;

Que dans ce cas d'espèce, la Cour de Strasbourg a déclaré l'article 8 de la CEDH applicable au cas d'espèce, mais non violé, car la Grande Bretagne n'avait pas interdit en tant que tel aux plaignantes de fonder une famille, mais leur avait interdit de le faire sur le territoire du Royaume-Uni ;

Que même si la Cour européenne des droits de l'homme n'a pas trouvé de violation de l'article 8 de la CEDH dans ce cas d'espèce, il n'en reste pas moins que la conclusion que les commentateurs ont tiré de cette affaire, est que la CEDH garantit le droit à une vie familiale effective, même pour les étrangers, bien qu'elle ne garantisse pas le droit de fonder une famille dans tel ou tel pays donné ;

Que le principe de protection de la vie familiale des étrangers était donc posé ;

Qu'il va de soi que dans le cas qui nous occupe, priver le requérant du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH ;

Qu'il convient de souligner que le requérant cohabite avec sa compagne et leur fille ;

Qu'il existe donc une vie familiale effective ;

Qu'il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fut-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite, l'article 8 de la CEDH est violé ;

Que ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique ;

Que l'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de Monsieur [A.] est peut-être conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique ;

Que la première condition est peut être remplie ;

Qu'on pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc, dans une certaine mesure de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition pourrait donc également être considérée comme remplie ;

Que quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, *Berrehab c. Pays-Bas*, du 21 juin 1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite ;

Que même s'il faut considérer que la violation de cette disposition doit être examinée dans le cadre d'une première admission au séjour, il y a lieu de procéder à une mise en balance des intérêts pour déterminer si l'Etat est tenu d'une « obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et ou familiale » (Cour eur. D.H., *Ahmut c. Pays-Bas*, 28 novembre 1996. §63). Et tel est le cas puisqu'il est impossible en l'espèce de mener une vie familiale ailleurs que dans l'Etat d'accueil, à savoir la Belgique (A. Wiesbrock, « The right to family reunification of third-country nationals under EU-law — Is directive 2003/86/EC in compliance with the ECHR ? », *HR&ILD*, 2011, p. 143) ;

Que comme l'écrit G. Gaspart, « s 'abstenir d'analyser la réalité et le poids que revêt, pour un bénéficiaire de la protection internationale, l 'impossibilité de déplacer sa vie familiale dans son pays d'origine revient à occulter un élément essentiel de cette mise en balance » (GASPART G., *ibidem*, p. 770) ;

Que dans l'arrêt *Mugenzi*, la Cour rappelle que « les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l 'étendue des liens

que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion » (Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, no 50435/99, § 39, CEDH 2006-1; Antwi et autres c. Norvège, no 26940/10, §§ 88-89, 14 février 2012) » (Cour eur. D.H., Mugenzi, 10 juillet 2014, §66).

Que si l'on applique ces critères à la situation de Monsieur [A.], force est de constater, d'une part, que les liens familiaux sont très étendus, s'agissant de la famille nucléaire, et, d'autre part, que qu'il existe des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans un autre pays que la Belgique, d'autre part; enfin, qu'aucune considération d'ordre public n'énervé ce qui précède;

Qu'en outre, la partie adverse n'a pas tenu compte de l'intérêt supérieur de l'enfant;

Que la fille du requérant a en effet le droit de pouvoir vivre auprès de sa mère et de son père en Belgique;

Que Monsieur [A.] a le droit de pouvoir continuer sa relation avec sa compagne et de continuer à former une véritable famille avec leur fille ;

L'article 9 de la Convention Internationale relative aux droits de l'enfant est libellé comme suit:

« Les Etats parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que les autorités compétentes ne décident, sous réserve de révision judiciaire et conformément aux lois et procédures applicables, que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant ».

Qu'il n'est certainement pas dans l'intérêt supérieur de l'enfant d'être séparé de l'un de ses deux parents;

Qu'en l'espèce, le requérant a introduit une procédure en reconnaissance de paternité et a été auditionné en date du 27 août 2018 par les services de police ;

Que la présence du requérant sur le territoire belge est indispensable pour mener à bien cette procédure;

Qu'expulser le requérant vers son pays d'origine l'empêcherait d'établir sa paternité à l'égard de sa fille;

Qu'en outre, en cas d'avis négatif émis par le Parquet, le requérant devra introduire une procédure devant le Tribunal de la Famille en Belgique pour faire établir sa paternité ;

Que sa présence en Belgique sera indispensable jusqu'à l'issue de cette procédure, les parties ayant l'obligation de comparaître devant le Tribunal de la Famille pour y faire valoir leurs prétentions ;

Que son expulsion entraînerait une grave violation de ses droits fondamentaux ;

Qu'il est totalement disproportionné d'exiger que le requérant retourne dans son pays d'origine pour introduire une demande de regroupement familial alors que la procédure en reconnaissance de paternité est toujours en cours ;

Que le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est d'annuler l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant par la partie adverse ;

Qu'en prenant la décision attaquée, la partie adverse a donc violé l'article 8 de la CEDH et l'article 9 de la Convention Internationale relative aux droits de l'enfant;

Que l'exécution de la décision attaquée entraînerait une atteinte disproportionnée et injustifiée à son droit à la vie familiale."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.3. Waar verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de (motieven van de) bestreden beslissing en aangeeft dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling die de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Verzoeker betwist op zich niet dat hij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf of om zich in België te vestigen en evenmin dat hij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer concreet dat hij niet in bezit is van een geldig visum. In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Hiervan kan enkel worden afgeweken op grond van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker geeft aan zich te kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Een onderzoek in het licht van deze verdragsartikelen dringt zich dan ook op.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Verzoeker betoogt dat hij in België een gezinsleven heeft met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind. Hij wijst op de door hem opgestarte procedure tot erkenning van het kind van zijn partner. Hij stelt dat dit gezinsleven lijkt te worden erkend door verweerder, waar deze niet overging tot zijn vasthouding met het oog op verwijdering. Hij leidt uit het uitblijven van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering af dat verweerder van mening is dat het gezinsleven zich hiertegen verzet, waardoor het volgens hem tegenstrijdig is om hem wel bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker gaat allereerst uit van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing waar hij hierin lijkt te lezen dat volgens het bestuur zijn gezinsleven zich verzet tegen een (al dan niet gedwongen) tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing. Hij interpreteert de beslissing van het bestuur om af te zien van een gedwongen verwijdering van het grondgebied ten onrechte als zou het bestuur van mening zijn dat het ingeroepen gezinsleven zich verzet tegen de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing. Er dient te worden aangenomen dat het bestuur verzoeker, zoals de wetgever in beginsel ook voorziet, enkel de mogelijkheid heeft willen geven om vrijwillig aan deze maatregel

gevolg te geven, dan wel geen wettelijke reden zag die hem toelaat af te wijken van het principe dat de betrokken vreemdeling in eerste instantie de kans moet worden gegeven vrijwillig deze maatregel ten uitvoer te leggen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat verweerder van mening was dat het door verzoeker ingeroepen gezinsleven en artikel 8 van het EVRM zich er niet tegen verzetten dat hij in de huidige stand van zaken gevolg geeft aan de verwijderingsbeslissing. Het enkele gegeven dat verweerder de verwijderingsbeslissing niet gepaard liet gaan met een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering wijst nog niet op een tegenstrijdigheid in de motivering of in de feiten.

Verzoeker kan verder op zich niet worden gevolgd in zijn betoog dat het door hem ingeroepen gezinsleven niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert dat hierin rekening wordt gehouden met de procedure die verzoeker is opgestart om een Benins kind te erkennen en met de relatie die hij stelt te hebben met de moeder van dit kind.

Het is niet betwist dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, het niet vaststond dat verzoeker de vader was van het kind van zijn beweerde partner. De procedure tot erkenning van dit kind was nog lopende. Er lagen (of liggen) ook geen stukken voor die wijzen op specifieke en zeer hechte banden tussen verzoeker en dit kind of die wijzen op een concrete rol die verzoeker opneemt in de zorg en opvoeding van dit kind. Het stond op dat ogenblik dus niet vast dat er sprake was van een beschermenswaardige gezinsband tussen verzoeker en dit kind. Verweerder wees er in deze situatie evenwel op dat, van zodra alsnog komt vast te staan dat verzoeker effectief de vader is van dit kind, hij bij de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot gezinshereniging in België kan indienen. Voor zover er effectief sprake blijkt te zijn van een beschermenswaardige gezinsband is er volgens verweerder dus hooguit sprake van een tijdelijke scheiding die geen breuk betekent van de ingeroepen gezinsrelaties, hetgeen volgens hem niet wijst op een disproportionaliteit tussen de ingeroepen gezinsbelangen en het algemene belang.

Op lezing van de bestreden beslissing dient verder te worden aangenomen dat verweerder het beschermenswaardig karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn beweerde partner verbindt met de vraag of het kind van de partner een gemeenschappelijk kind is. Ook hier is verweerder dus de mening toegedaan dat de bestreden beslissing, indien komt vast te staan dat er effectief sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied en scheiding van de gezinsleden inhoudt die niet disproportioneel is.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner en diens kind, maar toont niet concreet aan dat het voorbehoud dat het bestuur in dit verband heeft gemaakt kennelijk onredelijk was in het licht van de voorliggende feitelijke gegevens. Verzoeker betwist niet dat er nog geen uitspraak was inzake de door hem in illegaal verblijf opgestarte procedure tot erkenning van het kind van zijn partner. Hij duidt ook op geen enkele wijze aan welke concrete banden er bestaan tussen hem en dit kind, of welke rol hij dan speelt in het leven van dit kind. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de beide partijen ter terechtzitting bevestigen dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, na negatief advies van het parket, de erkenning van het kind door verzoeker heeft geweigerd, omdat sprake zou zijn van een zogenaamde schijnerkenning met een louter verblijfsrechtelijk doel. Al zou er wel nog een procedure tegen deze weigeringsbeslissing hangende zijn voor de rechtbank van eerste aanleg. Ook wat het ingeroepen gezinsleven met de partner betreft brengt verzoeker, voor zover en zo lang niet vaststaat dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, geen concrete argumenten naar voor die wezen of wijzen op een stabiele en standvastige relatie, zoals is vereist opdat deze relatie als gezinsleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Een loutere samenwoning volstaat hiervoor nog niet.

Zelfs voor zover een beschermenswaardig gezinsleven moet worden aangenomen, toont verzoeker bovendien niet aan dat er dan sprake is van een disproportionele afweging tussen het algemene belang en zijn persoonlijke en gezinsbelangen.

In dit verband wijst de Raad er allereerst op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. Niettegenstaande verzoeker in het verleden een rechtmatig verblijf had in België als kok werkzaam op de Beninse ambassade in Brussel, dient te worden aangenomen dat hij op het ogenblik dat hij zich aanmeldde om het kind van zijn partner te erkennen en ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds enige tijd in illegaal verblijf was en dient te worden aangenomen dat hij dit illegale

verblijf omwille van zijn thans ingeroepen gezinsbanden alsnog wenst te zien omgezet naar een legaal verblijf.

In een situatie van eerste toelating dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang

van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking, bestaat er in de huidige stand van zaken nog onduidelijkheid omtrent het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven. Het staat niet vast dat verzoeker de vader is van het kind van zijn partner. Verzoeker brengt in het kader van huidig beroep geen concrete elementen naar voor die deze onduidelijkheid opheffen. Hij beperkt er zich in wezen toe te stellen dat er sprake is van een samenwoonst en dus van een beschermenswaardig gezinsleven. Een loutere samenwoonst volstaat op zichzelf evenwel nog niet om het bestaan van hechte en duurzame gezinsbanden aannemelijk te maken. Verweerder heeft verder op duidelijke wijze aangegeven dat, van zodra de door verzoeker opgestarte erkenningsprocedure van het kind van zijn partner een positieve uitkomst kent, verzoeker bij de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen. Verzoeker weerlegt het motief niet dat in deze situatie enkel sprake is van een eventuele tijdelijke scheiding en niet van een breuk van de familiale relaties.

Er liggen ook geen concrete gegevens voor die er in casu op wijzen dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk is en dit tijdelijk dan wel voor langere duur niet mogelijk is in het herkomstland van verzoeker of dat van zijn partner. Ernstige hinderpalen hiervoor worden niet naar voor gebracht. Er blijkt niet dat verzoeker en/of zijn partner niet langer banden heeft/hebben met hun respectievelijke herkomstlanden.

Er liggen verder geen stukken voor die concreet aantonen dat verzoeker en zijn partner reeds een relatie hadden op het ogenblik dat verzoeker nog beschikte over een rechtmatig verblijf. Verzoeker stelt een relatie te hebben met zijn partner sinds juli 2016, maar legt hiervan geen begin van bewijs voor. Verzoeker beschikte in het verleden ook slechts over verblijfsvergunningen die waren verbonden aan zijn werkzaamheden op de Beninse ambassade in Brussel. In de huidige stand van zaken blijkt, zo wordt herhaald, ook niet dat verzoeker de vader is van het kind van zijn partner. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker en zijn beweerde partner kunnen terugvallen op een rechtmatige verwachting dat zij een gezinsleven konden uitbouwen in België.

Verzoeker verwijst nog naar rechtsleer die blijkbaar handelt over de familiehereniging voor personen die internationale bescherming genieten, maar toont niet aan dat zijn partner een begunstigde is van internationale bescherming.

Verzoeker kan ook niet zonder meer worden gevolgd in zijn betoog dat het hoger belang van het kind op geen enkele wijze in rekening is gebracht. Verweerder heeft immers aangegeven dat, van zodra komt vast te staan dat verzoeker effectief de vader is van het kind, hij de gezinsherenigingsprocedure kan opstarten om zijn kind (en partner) te vervoegen in België, waardoor er enkel sprake is van een eventuele tijdelijke scheiding. Er blijkt verder niet dat verzoeker een specifieke band heeft met het kind of dat hij specifieke zorgtaken op zich neemt. Er lijkt te moeten worden aangenomen dat de moeder van het kind, van wie het kind in geen geval wordt gescheiden en de enige ouder in de huidige stand van zaken, de primaire zorgfiguur is. In deze omstandigheden blijkt niet dat het hoger belang van het kind werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing, of ter zake geen redelijke en zorgvuldige afweging werd gemaakt. Gelet op de bijzonder jonge leeftijd van dit kind, met name nog geen jaar oud, blijkt ook niet dat het hoger belang van het kind zich zou verzetten tegen een verderzetting van het gezinsleven elders.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezins- of familieleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om in de huidige stand van zaken terug te keren naar het herkomstland maar met de mogelijkheid om, van zodra komt vast te staan dat hij effectief de vader is van het kind van zijn partner, zijn rechten van gezinshereniging vanuit het buitenland aan te wenden, het ingeroepen privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad

benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.5. In zoverre verzoeker nog verwijst naar artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad allereerst op dat deze bepaling, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is – zoals verweerder terecht stelt – geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Daarenboven gaat verzoeker ook voorbij aan het gegeven dat noch ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing noch ten tijde van de terechtzitting vaststond dat verzoeker de vader is van het kind van zijn partner. Integendeel bleek op de terechtzitting dat de bevoegde overheid heeft geoordeeld dat er sprake is van een schijnerkenning, al zou deze beslissing nog het voorwerp uitmaken van een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg. In de huidige stand van zaken blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag kan beroepen. Er blijkt immers niet dat hij is te beschouwen als ouder van het kind. Ten overvloede wordt herhaald dat de bestreden beslissing zelf stelt dat verzoeker, van zodra alsnog komt vast te staan dat hij wel degelijk de vader is van het kind, zijn rechten van gezinshereniging kan laten gelden. Er blijkt in deze situatie dan ook niet dat een kind zou worden gescheiden van zijn of haar ouder(s), te meer nu niet blijkt dat er concrete hinderpalen zijn voor de betrokken personen om het voorgehouden gezinsleven dan te leiden in een van hun landen van herkomst.

2.6. Verzoeker betoogt nog dat zijn persoonlijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied is vereist in het kader van de procedure tot erkenning van het kind van zijn partner. Ook in het kader van een eventuele beroepsprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg, zo stelt hij, is zijn persoonlijke verschijning voor de rechtbank vereist.

Er dient te worden aangenomen dat verzoeker de erkenningsprocedure tot hertoe steeds in België heeft kunnen doorlopen. Er blijkt immers niet dat hij reeds vrijwillig gevolg gaf aan de bestreden beslissing of gedwongen van het grondgebied werd verwijderd. Ter terechtzitting bevestigen beide partijen dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning door verzoeker van het kind van zijn partner weigerde, wegens schijnerkenning. Er zou wel nog een procedure hangende zijn voor de rechtbank van eerste aanleg. Verzoeker toont evenwel niet concreet aan dat een persoonlijke verschijning in het kader van deze procedure is vereist. Hij maakt niet aannemelijk waarom hij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat. Ook zijn partner kan daar aanwezig zijn teneinde zijn standpunt te vertolken. Zijn betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

2.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.8. Verzoeker beroept zich nog op een schending van het vertrouwensbeginsel. Hij stelt samen met zijn partner op 27 augustus 2018 te zijn opgeroepen voor een gehoor door de politie in het kader van zijn procedure tot erkenning van vaderschap van het kind van zijn partner. Hij stelt dat hem nog dezelfde dag het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Hij stelt door de politie evenwel enkel te zijn opgeroepen voor een “*onderzoek schijnerkenning*”, en niet in het kader van enige terugkeerprocedure. Hij stelt er rechtmatig op te hebben vertrouwd dat hij enkel werd opgeroepen in het kader van de procedure tot erkenning van vaderschap. Hij verwijst naar het arrest Conka van het EHRM.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij

een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De Raad wenst allereerst te benadrukken dat verzoekers situatie niet dezelfde is als deze die voorlag bij het EHRM in het arrest Conka tegen België van 5 februari 2002, zodat niet blijkt dat hij zich dienstig op deze rechtspraak kan beroepen.

In deze zaak deed zich de situatie voor waarin verschillende Slovaakse families van Roma afkomst werden opgeroepen door de politie zagezegd om hun asielverzoeken te vervullen, maar waarbij zij onmiddellijk na hun komst naar het politiekantoor een nieuw bevel kregen om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. In deze zaak laakte het EHRM de handelwijze van de Belgische autoriteiten waarbij de betrokken families werd misleid over de werkelijke reden van hun oproeping, dit om zoveel mogelijk families te kunnen uitwijzen, en waarbij de autoriteiten het vertrouwen zochten van asielzoekers om hen vervolgens te arresteren en uit te wijzen. Het Hof stelde vast dat de vasthouding niet rechtmatig was. Er was volgens het Hof ook sprake van een schending van het verbod op collectieve uitzetting van vreemdelingen.

In casu is er evenwel geenszins sprake van misleiding bij de oproeping van verzoeker door de politieke autoriteiten. Verzoeker en zijn partner werden, zoals hij zelf ook aangeeft, opgeroepen voor een gehoor door de politie in het kader van zijn procedure tot erkenning van vaderschap van het kind van zijn partner. De voorliggende stukken leren dat verzoeker en zijn partner op datum van de oproeping ook daadwerkelijk zijn gehoord in het kader van deze erkenningsprocedure. Er was dus geen sprake van een misleidende oproeping, die in werkelijkheid een ander doel had dan deze zoals vermeld op de oproepingsbrief.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat hij kon vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op enige toezegging of belofte die hem werd gedaan, dat in zijn situatie geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgegeven. Het enkele gegeven dat de uitnodigingsbrief van de politie enkel melding maakte van een uitnodiging tot gehoor in het kader van de hangende erkenningsprocedure, en niet van een oproeping in het kader van een terugkeerprocedure, volstaat hiervoor niet en maakt nog niet dat verzoeker een rechtmatig vertrouwen kon koesteren dat hem, gelet op zijn illegale verblijfssituatie, geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven. Verzoeker blijft ook in gebreke de bepaling te duiden die het bestuur oplegt om pas een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, na een duidelijke oproeping die verwijst naar de terugkeerprocedure.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. In zoverre verzoeker – met zijn verwijzing naar het ‘*voorzorgsbeginsel*’, waaromtrent evenwel geen enkele concrete toelichting wordt verstrekt – ook nog doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt geduïd dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van verzoeker laat evenwel niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS